

Laura
Kneidl

*Nedotýkej
se mě*

ROMÁN

Nedotykej
se mě

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2020

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0557-3 (pdf)

Nedotýkej se mě

Laura
Kneidl

*Pro holky do nepohody, které stojí vždy při mně –
Biancu, Caro, Kim, Monu, Nadine, Rebeccu a Yvonne*

Playlist

Sia – *Never Give Up*

Danko Jones – *Don't Fall In Love*

Katelyn Tarver - *You Don't Know*

Casper – *Ariel*

Emilie Autumn – *Manic Depression*

Kaleo – *Automobile*

Disturbed – *The Sound Of Silence*

Florence + The Machine – *Long & Lost*

Rihanna feat. Calvin Harris – *We Found Love*

Hozier – *Work Song*

Jennifer Rostock – *Deiche*

Adele – *Chasing Pavements*

Zella Day – *Wonderwall*

Johnny Cash – *One*

Silverstein – *Smile In Your Sleep*

Seether feat. Amy Lee – *Broken*

Hurts – *Stay*

Slipknot – *Snuff*

Slipknot – *Goodbye*

MIKA – *Happy Ending*

1. kapitola

Nemám strach.

Strach není skutečný.

Opakovala jsem si v duchu dokola a doufala, že jednoho dne bude můj mozek schopný tento zcela iracionální pocit úplně vymazat. Jenomže dnešek *tím* dnem nebyl.

Zpoceně dlaně jsem si otřela do džínových kalhot, zhluboka se nadechla a... vydechla. Vzduch v knihovně byl kvůli klimatizaci nepříjemně suchý a chladný. Byl cítit prachem a lepidlem používaným k opravě rozlepených knih.

„Co pro vás mohu udělat?“

Překvapeně jsem zamrkala a s roztřesenými koleny popošla o krok blíž. Knihovník, který za pultem čekal na moji odpověď, byl tmavovlasý a na spodní čelisti měl takovou zvláštní bradku, jako by ráno neměl čas se pořádně oholit. Všimla jsem si okousaných nehtů na jeho tlustých prstech a taky zlatého snubního prstenu. Usmál se na mě.

Já jsem však jeho úsměv neopětovala a místo toho jsem si do tváře nechala spadnout pramen svých hnědých vlasů. Pravá ruka mi začala zákeřně brnět, což oznamovalo nástup dalšího záchvatu paniky. V normálních každodenních situacích jsem tyto záchvaty obvykle nemívala, ale zdejší nové prostředí mě rozrušovalo. Polkla jsem naprázdno a chtěla odpovědět, ale nedostala jsem ze sebe ani slovo, přestože jsem si ráno tak svědomitě připravovala, co řeknu. Místo toho jsem však jen

neobratně pokynula hlavou směrem k ceduli, stojící vedle pultu: *Hledáme výpomoc pro katalogizaci časopisů.*

Knihovnick si mě zkoumavě prohlížel, zatímco já jsem v duchu proklínala skutečnost, že semestr začíná až příští týden. Na chvíli jsem si dokonce přála, aby teď v knihovně byli i ostatní studenti. Velké skupiny lidí, stejně jako různá shromáždění, jsem vlastně vůbec neměla v oblibě, a obvykle jsem se jim také vyhýbala. Na druhé straně jsem byla raději jednou z mnoha, než abych někde stála jako kůl v plotě a byla středem pozornosti. Knihovna byla bohužel, jen s výjimkou několika málo návštěvníků, prázdná. A tudíž jediná osoba široko daleko, na niž mohl knihovnick pohlédnout, jsem byla já.

„Tak vy se chcete ucházet o pozici brigádníka?“

„Ano,“ zachraptěla jsem potichu.

Knihovnick se za svými brýlemi zamračil. Zнала jsem ten pohled ze stovek jiných tváří. A všechny tyto tváře, tedy jejich majitelé, si zřejmě mysleli, že jsem snad střelená, nebo chorobně stydlivá. Ani jedno z toho sice nebyla pravda, ale co, ať si o mně mysleli, co chtěli, bylo to mnohem lepší, než kdyby znali pravdu.

„Jste naší studentkou?“

Přikývla jsem.

Knihovnick něco hledal ve svém počítači. „A jak se jmenujete?“

Mé jméno?

Své jméno znám.

Teď už stačí jej pouze vyslovit.

„Sage Dertingová.“

Knihovnick zadal jméno do systému. „Mám vás tady.“ Pak ale nakrčil čelo. „Ale nemáte zde uvedenou žádnou aktuální adresu. Předpokládám, že už v Maine nebydlíte, je to tak?“

Souhlasně jsem pokývala hlavou. Myšlenka na to, jak daleko jsem teď od Maine, mi dodala klidu. Chtěla jsem uniknout

svému starému životu co nejdál. A nakonec jsem to zvládla. Dlouhé měsíce jsem se ke svému útěku upínala a dělala, co bylo v mých silách, abych naškudlila dostatek peněz a mohla tam všechno opustit. Jenomže benzín, svačiny, přenocování v hostelu, prasklá pneumatika, i výměna oleje mě na mé skoro pět tisíc kilometrů dlouhé cestě stály skoro všechny úspory, a moje konto se pomalu ale jistě blížilo nule. Proto jsem tuhle brigádu nutně potřebovala. V minulém týdnu jsem při žádostech o práci zažila víc než dost odmítnutí, a tuto příležitost si v žádném případě nenechám ujít.

Odkáslala jsem si. „No, když já ještě pořád hledám nějaké bydlení.“ Tak a je to, lhát přece není tak těžké, a knihovník naštěstí moji odpověď nijak nezpochybňoval. Pouze zašmátral pod pultem, vytáhl jakýsi formulář a posunul jej přes pult směrem ke mně. „Sice přicházíte dost pozdě, ale zatím jsme se pro nikoho nerozhodli. Běžte rovně, až k řadě označené písmenem G, pak doleva. Máte na to půl hodiny, pak zavíráme,“ a podával mi pero s logem univerzity.

Chvíli jsem ho pozorovala a odhadovala, jak daleko od sebe budou naše prsty, když si pero od něj vezmu. Určitě tak patnáct centimetrů. Sice to neznamená žádný přímý dotek, ale přímému doteku by se to dost podobalo.

„Ano, děkuji, mám svou vlastní tužku,“ zareagovala jsem pohotově, vzala formulář a utíkala pryč.

Brnění v ruce ustalo, až když jsem procházela širokou chodbou, která vedla na mé budoucí pracoviště v zadní části knihovny.

Mezi masivními dřevěnými regály stálo pár studentů, kteří stejně jako já dorazili do školy o něco dřív. Vnímala jsem každého z nich. Děvčatům jsem nevěnovala téměř žádnou pozornost, zato kluky jsem si prohlížela do detailu. Všichni byli zabraní do práce nad knihami a notebooky, nezdálo se, že by si mě některý z nich všiml.

Odbočila jsem tedy doleva, do řady G, a objevila tam několik stolů ze stejného tmavého dřeva, ze kterého byly vyrobeny i regály. Na jednom konci seděli naproti sobě dva týpci. Jeden z nich seděl otočený zády a skláněl se nad nějakou tlustou knihou, hlavu zoufale položenou do dlaní, jako by nerozuměl ani slovu z toho, co právě četl. Druhý byl ponořený do myšlenek a ohryzával tužku, prsty druhé ruky při tom nervózně bubnoval do stolu. Jedna část mého já si všimla, že byl pohledný. Měl přirozeně snědou pleť, vlasy černé jako havran a tričko, které těsně obepínalo jeho bicepsy, což jednoznačně dokazovalo, že tento kluk netráví čas jen studiem v knihovně. Mé druhé já, které rádo jednalo vždy a všude proti veškeré logice, se rozhodlo, že si sednu na opačnou stranu, dál od obou kluků. Posadila jsem se na volnou židli a úlevou si oddechla.

Hned vedle seděla nějaká holka, podívala se na mě, nakrčila čelo a její nedůvěřivý pozdrav byl spíš otázkou: „Ahoj?“

„Ahoj,“ usmála jsem se. „Mohla bys mi půjčit pero?“

„Jasně,“ vytáhla z batohu propisku, podobající se navlas té, kterou mi před chvílí nabízel knihovník.

Bez váhání jsem si ji od ní vzala. „Díky.“

„Ty se tady hlásíš na místo brigádnice?“ ukázala na formulář, který jsem se chystala vyplnit. Hned jsem postřehla náramky na jejím zápěstí. Byly spletené z kůže, prosázené kamínky a nějakými zlatými elementy, díky nimž působily hnědé pramínky elegantně a žensky.

Přikývla jsem. „Taky se o to místo ucházíš?“

„Ne, to není nic pro mě, poflakovat se v zaprášených sklepech. Dostala jsem nabídku práce v bistro, v jižní části kampusu. Jmenuje se to tam Le Petit,“ vyslovila název bistra s přehnaným francouzským akcentem. „Znáš to tam?“

„Jo, myslím, že už jsem jednou šla kolem.“

A nejen to. Do Le Petit jsem zašla poté, co jsem si přečetla jejich nabídku práce na vývěsní tabuli. Ale nápad, ucházet se

o práci servírky, jsem poměrně rychle zavrhla. Stoly v bistro totiž stály tak blízko u sebe, že bych se vůbec nemohla vyvarovat jakéhokoliv tělesného kontaktu s jeho hosty. Jídlna byla navíc dost nepřehledná, a z jejího majitele, který byl docela vazba a měl nepřístupný výraz ve tváři, šel tak trochu strach.

„Mimochodem, já jsem April,“ představila se ta holka. Měla blond vlasy, které se jí jemně vlnily přes ramena a zdůrazňovaly úzký obličej. Napadlo mě, že byla prvním člověkem zhruba v mém věku, s nímž jsem od svého příjezdu do Melview mluvila.

„Sage,“ řekla jsem.

„Těší mě.“ April zastrčila svůj poznámkový blok do knihy a zavřela ji. „Jsi v prváku?“

Přítakala jsem. „Ty taky?“

„Jo. Přistěhovala jsem se sem před dvěma týdny a právě se bifluju do přípravných kurzů. Copak to nestačí, že se nás dost natrápí během semestru?“ povzdechla si.

Soucítěně jsem se na ni usmála. „Odkud jsi?“

„Z Brinsonu. To je malé město na druhé straně jezera, asi sto šedesát kilometrů odsud.“ Melview leželo poblíž jezera Tahoe, obklopeného četnými přírodními rezervacemi, město i školu od něj dělil jen úzký pruh lesa. „A ty, jsi odsud?“

Zakroutila jsem hlavou. „Ne, z Maine.“

„No páni, to jsi teda dost daleko od domova.“

Pokřčila jsem rameny a sklopila oči k formuláři. Kdyby to záleželo jen na mně, mohla by vzdálenost univerzity od mého bydliště být ještě větší. Ale to samozřejmě nejde. Pět tisíc kilometrů je dost daleko, a hotovo. I když, představa oceánu oddělujícího mě od mé minulosti mě uspokojovala mnohem více.

„To je pravda, ale já jsem se vždycky chtěla podívat na západ Spojených států,“ řekla jsem vyhybavě.

„A proč jsi tedy nejela rovnou do Kalifornie?“

„Protože mě na UCLA¹ odmítli.“

„Škoda. Ale bezva, že jsi tady a že jsme se tak mohly seznámit. Vlastně nemáš důvod být smutná,“ usmála se na mě April ze široka. Mobil, ležící vedle ní, začal najednou vibrovat. Aprilin úsměv se v tu ránu vytratil a ona si s povzdchnutím přečetla příchozí zprávu. „Tak já už musím, jdu ještě vyzvednout bráchu. Už aby si konečně udělal řidičák.“ Sbalila si věci a nacpala je do černého batohu. „Těšilo mě, Sage. Nechceš mi dát své telefonní číslo?“

„Ale jo, ráda.“ Vyměnily jsme si čísla a April mi popřála hodně štěstí s mou žádostí.

Dívala jsem se za ní, dokud nezmizela za nejbližším regálem. Než jsem začala vyplňovat formulář, ujistila jsem se, že oba studenti jsou stále ještě ponořeni do svých studijních materiálů.

Formulář jsem nakonec odevzdala pět minut před zavírací dobou. Položila jsem ho na pult, abych se nemusela dotknout knihovnickovy ruky. Ten si formulář prohlédl a oznámil, že se mi v následujících dnech ozve. Přinutila jsem se ke strojenému úsměvu – pořád lepší než utrápený výraz – a vyšla z budovy ven.

Původně byla univerzita v Melview – MVU – soukromou školou, jak se člověk mohl dočíst na jejích webových stránkách. Teprve v padesátých letech minulého století se struktura a fungování školy změnily. Od té doby se kampus stále rozšiřoval a modernizoval, což ve svém důsledku dalo vzniknout zajímavé architektonické směsi. Někteří bývalí ředitelé chtěli zachovat původní podobu budov v areálu, které jim připomínaly Harvard a jiné soukromé školy z Ivy-League². Jiní zase byli blázni do modernizace, a tak zde stály nejen původní

1 University of California, Los Angeles (pozn. překladatele)

2 Břečtanová liga (pozn. překladatele)

kamenné budovy, ale i novostavby s vyhraněnými tvary ze spousty skla a oceli.

Mně osobně se propojení nového se starým líbilo. Opuštěným kampusem jsem procházela směrem k parkovišti a ještě jednou se otočila ke knihovně. Slunce už téměř zapadlo, ale noci v Nevadě byly v tomto ročním období mírné. V Maine teploměr jen zřídka vystoupal ke třiceti stupňům, proto jsem si s sebou přibalila víc svetrů a bund, než jsem tady vůbec mohla využít. Jenomže na to, abych svůj šatník přizpůsobila zdejšímu podnebí, mi chyběly finance. A proto nutně potřebuji tu práci v knihovně. Vlastně, nejenom kvůli šatníku. Také studium na zdejší škole by rychle skončilo, neboť mi zamítli všechny mé dosavadní žádosti o stipendium. Na finanční podporu vlastní rodinou jsem se nemohla spolehnout. Zřejmě by mi peníze dali, kdybych o ně požádala, ale zrovna to bych nikdy neudělala. S půjčenými penězi se pojí povinnosti, jimiž jsem se v rámci rodinného kruhu nechtěla nijak vázat. A než se vracet do Maine, děkuji pěkně, to si radši pohodlně ustelu někde pod mostem.

Přišla jsem až k parkovišti, kde stála stará dodávka vw, která mi už tři měsíce říkala paní. Její červený lak byl poškrabaný a místy zrezivělý, motor nepříjemně hučel a polstrování bylo prosezené. Někdo jiný by můj vůz možná označil za nepojízdný vrak, ale já jsem se do něj zamilovala. O tom, jak funguje, jsem sice neměla ani tušení, dodávka mi však přinesla svobodu, a víc než týden mi taky sloužila jako střecha nad hlavou.

Odsunula jsem velké posuvné dveře a nastoupila do ní.

Rozsvítila jsem trojici baterek, které jsem pomocí různých šňůrek, lepicích pásek a drátků připevnila na strop auta. Osvětlovaly skromný prostor, v němž v tuto chvíli spočíval celý můj život. Na jedné straně ležel můj spacák, podložený zíněnkami, to aby se mi na kovové podlaze auta lépe spalo. Měla jsem

jen jeden polštář a starou prošivanou deku s růžovými a fialovými čtverci. Ušila ji kdysi moje babička, která už nežije. Deku nebyla nijak velká, látku měla sepranou, na některých místech děravou, a trčely z ní kousky nití. Přirostla mi však k srdci a nedokázala bych ji za žádnou cenu vyhodit. Byla prostě památeční. Připomínala mi dobu, kdy byl můj život ještě docela normální. Občas, když jsem se zhluboka nadechla a přivoněla k ní, jako bych se zase ocitla u babičky – cítila jsem vůni všech těch sušenek, bylinek, a naplňoval mě pocit bezpečí. Na opačném konci mého „nevím-jak-dlouho-ještě-dočasného“ bytu, vedle provizorní postele, stály na sobě dvě krabice s oblečením. Zbytek místa zabíraly plastové nádoby, v nichž jsem uchovávala příslušenství pro výrobu šperků, které jsem navrhovala a prodávala na webových stránkách Etsy. Posadila jsem se na spacák, zachumlala se do milované patchworkové deky a pročítala si esemesku, kterou mi asi před hodinou poslala mamka.

Snažila jsem se ti dovolat, ale nezastihla tě. Bohužel musím za chvíli do práce. Možná to zkusím ještě o přestávce, když tedy nebude moc pozdě. Mám tě ráda, máma.

Přečetla jsem si zprávu ještě jednou a doufala, že mámina slova ve mně vyvolají alespoň náznak nějaké emoce. Touhu. Nebo stesk po domově. Pocit sounáležitosti. Cokoliv teplého, objímajícího. Ale uvnitř jsem necítila nic. Jen vzpomínky, které jsem si mermomocí chtěla vymazat z paměti. Ztěžka jsem polkla, a abych nevzbudila podezření, odpověděla jsem na máminu zprávu a popřála jí klidnou noční službu v nemocnici. O věcech, které se staly, neměla nejmenší tušení.

Dřív než bych se stihla ztratit v zasmušilých myšlenkách, vzala jsem si jednu z plastových nádob s nedokončenými řezítky a pustila se do práce.

S výrobou bižuterie jsem začala v patnácti. Navrhovala jsem tehdy náramky, řetízky a náušnice. Nejdřív to bylo pouhé rozptýlení. Navlékání řetízků a lepení náušnic mi pomáhalo odvádět myšlenky od tehdejších problémů. Později se však z toho stal skutečný útek od reality všedních dnů. Se starou dekou a korálky, mezi čtyřmi stěnami mé vysloužilé dodávky, se mi svět zdál být naprosto v pořádku. Čas se zastavil a já jsem se ponořila do snu, v němž všechny nejistoty a strachy přestávaly existovat. Čím více šperků jsem vytvářela, tím více jsem se přibližovala svému vysněnému světu. To moje kamarádka Megan mě přinutila k tomu, abych své výtvořiny prodávala na internetu. Sice jsem si od toho moc neslibovala, ale mé výrobky si překvapivě rychle našly své zájemce. Internetový obchůdek mi nevydělával žádné velké jmění. Ale bez peněz, získaných z prodeje falešného zlata a stříbra, bych si útek z Maine nemohla nikdy dovolit.

Vlastně tady nemám co dělat. Do budov školy smějí totiž bez doprovodu vstupovat jen studenti, kteří jsou řádně ubytováni na studentských kolejích. Ale jestli se chci osprchovat, nemám jinou možnost.

Počkala jsem si, až začne polední přestávka, během níž studenti opustí kolejje a zamíří rovnou do menzy. Vždycky číhám před budovou, hned u vchodu, a předstírám, že něco hledám v mobilu. Ze dveří najednou vyšly dvě holky, zabrané do rozhovoru, takže si mě vůbec nevšimly. Pohotově jsem si přidržela otevřené dveře a vklouzla dovnitř, sebevědomě se napřímila a snažila se působit docela přirozeně.

Chodby dívčí kolejje byly prázdné, prostoupené zneklidňujícím tichem. Ale to se jistě po oficiálním začátku semestru změní. Z pokojů se ozývaly jen ojedinělé zvuky. S ručníkem v ruce jsem stoupala vzhůru po schodech. V každém patře se sice nacházela jedna společná sprcha, ale před několika dny

jsem si všimla, že v prvním patře byly nainstalované nové sprchové hlavice, a já jsem měla chuť dopřát si trochu luxusu. Ceduli s nápisem *Umývárna* jsem zahlédla už od schodiště, hned jsem přidala do kroku.

Najednou se otevřely dveře jednoho z pokojů. Dost mě to vylekalo, ale nezastavila jsem se, a jakoby nic jsem pokračovala dál směrem ke sprchám. Nechtěla jsem vzbudit podezření, že sem nepatřím. Nepočítala jsem však s tím, že z pokoje vyjde mužská postava.

Hrůzou jsem strnula. Chlápek, který stál přede mnou, byl snad zosobněním mého největšího strachu. Oproti mým sto šedesáti centimetrům se zdál být vysoký, ba dokonce obr. Jednu celou paži měl potetovanou, i na jeho ukazováčku jsem zaregistrovala jakýsi tmavý flek, který okamžitě nasměroval moji pozornost na jeho ruce. Jeho prázdné ruce. Ruce, kterými mě mohl kdykoliv popadnout a přitisknout ke zdi. V tu chvíli mnou projel takový chlad, že by se ve mně krve nedořezal. Nohy i ruce mi začínaly ochabovat.

Když se naše pohledy setkaly, prudce jsem se nadechla. Jeho oči byly jako deštivý den – zamlžené, chladné a šedivé. Tmavé blond vlasy se mu vlnily kolem tváře, na níž měl zkřivený, neskutečně oplzlý úsměv. Pomalu za sebou zavřel dveře. Zmocnila se mě panika.

Nemám strach.

Strach není skutečný.

Opakovala jsem si svoji mantru, ale nijak mi to nepomáhalo. Pocit strachu byl v tuto chvíli naprosto reálný, tak důvěrně známý. Zase jsem si marně namlouvala, že jsem schopná tento nechutně vtíravý pocit sama kontrolovat.

Pak se ten týpek vydal rozhodnými kroky ke mně. Chtěla jsem utéct, ale nohy mi strnuly a já jsem zůstala stát jako přimrzlá. Jako vězeň ve vlastním těle, které si dělá, co chce, jen ne to, co chci já. Čím více se ten kluk přibližoval, tím více

detailů jsem na něm vnímala. Na paži měl vytetované jakési geometrické obrazce, proplétající se do různých symetrických vzorů, a černý flek na jeho prstu tvořil blesk. Na nose měl malý hrbolek, stejnoměrný, zřejmě to tedy nebyl pozůstatek přeražené nosní přepážky. A na krku mu svítila fialová podlitina.

Sice se na mě podíval jen zdálky, to však nebránilo tomu, aby ve mně sílila potřeba křičet o pomoc. Jenomže jsem ze sebe absolutně nebyla schopná vydat jedinou hlásku, i kdybych chtěla sebevíc.

Mezitím ke mně přišel asi na metr daleko. Tentokrát se mu v očích zračila lačnost. Líbím se mu snad?

„Vůbec jsi mě tady neviděla, slyšíš?“ zašeptal výhružně.

S očima vykulenýma strachem jsem bez hlesnutí zcela mechanicky, jako robot, přikývla.

Usmál se na mě a prošel kolem mě směrem ke schodům.

Zůstala jsem nehnutě stát, dokud jeho kroky neutichly. Pak jsem zavřela oči, zhluboka se nadechla a snažila se trochu uklidnit. Ruce se mi třásly a nedokázala jsem je uklidnit. Napětí z posledních pár minut ochromilo všechny moje svaly a odcházelo jen pozvolna. Nejistě jsem kráčela směrem k umývárně. Zas a znova jsem se otáčela a sledovala, jestli náhodou nejde za mnou. Ten týpek se už ale nevrátil. Rychle jsem vklouzla do umývárny.

O pět minut později jsem stála pod novou sprchovou hlavicí a vychutnávala si příjemný proud teplé vody. Sprcha však neměla ten účinek, který jsem předpokládala. Alespoň ze mě spláchla tu největší paniku, po níž zůstala už jen tupá ozvěna. A vůbec, kdo byl ten kluk? A co hledal tady, na dívčí koleji? Samozřejmě, že jsem odpověď moc dobře znala, ostatně cuc flek na jeho krku toho byl dostatečným důkazem. Občas jsem lehce paranoidní, a teď i dost vyčerpaná, ale určitě nejsem hloupá. Nakonec, ne všichni osmnáctiletí mají tak narušený vztah k opačnému pohlaví jako já.

Uvědomovala jsem si, že moje reakce byla nelogická a že jsem asi fakt blázen. Není správné házet všechny kluky a muže do jednoho pytle a srovnávat je s *ním*. Například knihovník, ten je určitě docela normálním tátou od rodiny, který se svými dětmi podniká různé věci a dobrodružství, jak to obvykle tátové dělávají. Je to neškodný mužský, což mi potvrdilo i moje logické uvažování. Ale toto Něco, co ve mně znovu a znovu vyvolávalo pocity strachu, bohužel nemělo s logickým myšlením nic společného.

Byl to instinkt, ochranný mechanismus, který mě doháněl k panickým reakcím, jakmile jsem se octla v přítomnosti muže silnějšího, než jsem já sama.

Pár měsíců před maturitou jsem navštívila školní psycholožku. Chtěla jsem přijít na to, proč mám pořád takový strach, a vůbec pochopit svůj stav. Snažily jsme se společně můj problém analyzovat, a do určité míry se nám to také podařilo. dr. Pacatová ovšem opakovaně zdůrazňovala, že mi bude moct skutečně pomoci, teprve když jí povím úplně všechno. Jenomže já jsem nebyla připravená všechno jí povědět. V důsledku mé uzavřenosti se pak naše sezení konala stále méně, až jsem k ní nakonec přestala docházet úplně.

Zastavila jsem vodu a do dlaně si vymáčkla řádnou porci šamponu s vůní manga. Koupila jsem ho v obchodě Vše za 99 centů. Šampon hodně pěnil, přesně tak, jak to mám ráda. K dokonalosti celého mého sprchovacího rituálu chybělo už jen puštěné rádio.

Zavřela jsem oči, obličej jsem otočila proti proudu vody a s pocitem oddanosti si z vlasů smývala bohatou pěnu. V tom zazvonil můj telefon. Měla jsem v něm nastavené obyčejné vyzvánění, nějaké pípání, žádnou melodii známého hitu, nebo něco takového. Rychle jsem sáhla po ručniku, který jsem si předtím připravila hned vedle sprchy, omotala si jej kolem těla a vyběhla ze sprchy ven. Rychlými kroky jsem přiskočila

k hromádce s oblečením a mokrými prsty vylovila z kapsy kalhot svůj mobil.

„Haló?“

„Slečna Dertingová?“ ozval se na druhém konci mužský hlas.

„Ano?“ pocítila jsem úlevu z toho, že alespoň v telefonickém kontaktu s muži mohu reagovat normálně.

„Tady je Strasse z knihovny. Vy jste se nedávno ucházela o brigádu v knihovním skladu. Rád bych vám sdělil, že jste požadovanou pozici získala a...“ a dál už jsem ho neposlouchala. Spadl mi kámen ze srdce. Potlačila jsem radostné vyjeknutí a poskakovala nadšeně kolem dokola.

Mám práci!

Mám práci!

Mám práci!

Práááciíí!

Ano, práci, a vydělám si peníze! A možná, že si brzy koupím i pořádnou postel.

„Přijďte, prosím, v pondělí po vaší poslední přednášce do knihovny a já vám sdělím ostatní náležitosti. Souhlasíte?“

„Naprosto!“ vyrazila jsem ze sebe, aniž bych nějak skrývala nadšení.

Samozřejmě, že jsem si uvědomovala, co to pro mě znamená. Budu muset jít s panem Strassem do skladu úplně sama. Bohužel, jinou možnost nemám. Raději strávit s panem Strassem pár minut v tmavém skladu než pak celý semestr obsluhovat v baru nebo nějaké kavárně. Práce ve skladu je přesně to, co potřebuji: být sama na odloučeném pracovišti. V knihovně mohu zůstat klidná, nemusím si dělat starosti a pořád se ohlížet na to, že bych se tam potkávala s nějakými nebezpečně vypadajícími týpky.

2. kapitola

Do prvního dne semestru jsem vstoupila s bolestí. Ráno, při vystupování z dodávky, mě nesnesitelně páčila záda, bolest se táhla od ramen, podél páteře až ke kostrči. Možná je mi teprve osmnáct, ale spánek na tvrdé podlaze dodávky přece neprospívá ani mladým lidem.

A zatímco mě v minulých dnech každé ráno vítala směsice tlumeného zvuku ulice, cvrlikání ptáčků a tichého mumlání ojedinelých rozhovorů, dnes ráno mě do uší doslova udeřil hlučný sbor hlasů. Od té doby, co přespávám v autě na parkovišti, jsem kampus nezažila tak plný jako dnes ráno. Kolem dokola postávali studenti a studentky, a až na pár volných míst bylo parkoviště plně obsazené.

Můj pohled se instinktivně stácel jen k mužskému osazenstvu v mé blízkosti. Pozorovala jsem jejich obličej a, jak bylo mým nechtěným zvykem, hledala v nich náznak nepřátelství. Ale zdálo se, že si mě nikdo nevšímá. A tak jiskra rodící se panické ataky zase pomalu zhasínala. Zhluboka jsem se nadechla a otočila nejdřív doprava, pak doleva, dokud mi v zádech trochu nekřuplo. Páteří mi projela příjemná bolest a pálení pomalu ustoupilo.

„Ahoj, Sage!“

Překvapeně jsem spustila ruce a zmateně se rozhlížela kolem. Moje jméno přece v Melview nikdo nezná, kromě... April. Šla právě přes parkoviště a zamířila rovnou ke mně. V uplynulých dnech jsem párkrát uvažovala nad tím, že jí napíšu

esemesku, ale nakonec jsem si to rozmyslela. Bála jsem se, že bych napsala něco špatně.

„Dobré ráno. Tak co, jsi nervózní?“

Podívala jsem se směrem ke školním budovám, které se tyčily April za zády a vrhaly na trávník dlouhé stíny, a rychle jsem přikyvovala. „Myslíš, že by si toho někdo všiml, kdybych dnes ve výuce chyběla?“

April našpulila rudě nalíčené rty. „Asi ne, ale chceš to opravdu riskovat? A muset si pak sednout na poslední zbylá místa vedle těch nejděsnějších individuů, ke kterým si nikdo z ročníku nechce přisednout?“

Zakroutila jsem hlavou. Před očima mi probleskly obrazy neznámého chlapíka, kterého jsem tuhle potkala na chodbě dívčí koleje. „Máš pravdu, to radši ne.“

„No vidíš, takže odpověď už znáš.“ April si upravila popruh batohu. „A jak to vlastně dopadlo s tou brigádou, dostala jsi ji?“

Usmála jsem se. „Ano, dnes odpoledne nastupuju.“ Z pomýšlení na to, že budu s panem Strassem sama ve skladu, mě pořád ještě bolelo břicho. Přesto však jsem se už nemohla dočkat, až si konečně vydělám nějaké peníze.

„Ty z toho máš snad opravdu radost?!“

„Mám,“ zdůraznila jsem. „Strašně jsem tu práci chtěla.“

April skepticky povytáhla hezky tvarované obočí. „No, to bude určitě skvělá zábava posedávat někde ve sklepě, zrovna když je venku tak hezky jako dnes.“

„Aspoň je tam příjemný chládek,“ poznamenala jsem a vytáhla z dodávky brašnu.

Užuž jsem chtěla zavřít dveře, ale vtom si April všimla mé dodávky. Chytila mě za paži dřív, než jsem posuvné dveře stihla zavřít. Pak zvědavě nakoukla dovnitř vozu. Baterky na stropě byly sice zhasnuté, ale denní světlo, které sem dopadalo zvenčí, postačovalo k tomu, aby viděla celý vnitřek mého auta. Přestože jsem byla sama na svoji dodávku pyšná, a také

na to, co pro mě symbolizovala, cítila jsem se najednou před April trapně. Sotva jsme se znaly, a ona už teď věděla, že jsem prakticky bezdomovec. No ano, bezdomovec, protože auto nikdo nemůže považovat za své stálé bydliště.

April vytáhla hlavu z auta a vážně se na mě zadívala. „Prosím tě, řekni mi, že tady doopravdy nebydlíš.“

„Nebydlím.“

„Chceš mi teď snad lhát?“

„Ano.“

„Sage, přece nemůžeš žít v takové staré plechovce.“

„No, a proč ne,“ pokrčila jsem rameny a chtěla tak celou situaci zahrát do autu. Všechno jsem se snažila vypudit z Aprilina pohledu starost a soucit. Moje dodávka není optimálním řešením, ale na světě existují i horší věci. Už jsem je zažila.

„Ne, tady v žádném případě nemůžeš zůstat,“ řekla April razantně a prohlížela si můj spacák. Potom se zamyšleně kousla do spodního rtu. „Promluvíme si s bráchou,“ řekla rozhodně.

„A o čem, prosím tě?“

„Zeptám se ho, jestli bys mohla přespat na našem gauči, aspoň pár dní, než si najdeš něco rozumného. Něco normálního, nějaký byt.“ Chvilí váhala a pak dodala: „Hledáš přece nějaké bydlení, nebo ne?“

„Ne,“ přiznala jsem upřímně.

April opět povytáhla své obočí a udiveně se zeptala: „Ne?!“

„Ano... Tedy vlastně ne... No, nehledám si žádný byt,“ vysvětlovala jsem jí a koktala přitom jako malá holka, zatímco jsem zavírala dveře dodávky.

„Já mám svoje auto ráda. A kromě toho, nechci se nikomu vnucovat.“

„Ale ty se přece nikomu nevnučuješ, já jsem ti to sama nabídla.“ Dveře dodávky už byly zavřené, ale April z ní nespouštěla oči. „A vůbec, moje nabídka není zas až tak nezištná.“

Já bych totiž potřebovala posilu. Víš, jaké to je žít sama mezi kluky?“

Zakroutila jsem hlavou.

„Je to otřesné,“ řekla April. „Můj brácha bydlí v tom bytě už tři roky a považuje ho jenom za svoje království. Všude se povalují jeho knížky a dévédéčka, a mně vyčítá, když náhodou nechám v koupelně ležet svoji konturku. A taky u nás pořád vysedává jeho nejlepší kámoš. Oba pak mlčky zírají na bednu a hrají nějakou směšnou střílečku. A já tak zase jednou propásnu díl mého oblíbeného seriálu.“

„To mě mrzí,“ podotkla jsem a ani se April nezeptala, kdy a jak bych měla na jejich gauči vlastně spát, když tam její bratr s kamarádem celou dobu vysedávají a hrají si s virtuálními zbraněmi. Ale co, vždyť je to jedno. „A proč ses vůbec k bráchovi nastěhovala, když ti tak leze na nervy?“

April si povzddechla. Pomalu jsme kráčely z parkoviště směrem k univerzitním budovám a April vysvětlovala: „Protože je taky můj kámoš. Víím, zní to dost otřepané. Je pravda, že s vlastním bráchou se kamarádí jen ten, kdo není schopný postavit se na vlastní nohy. Ale nehledě na tu věc s bytem a jeho milostné románky, je pro mě brácha ten nejlepší mužský na světě.“

„No, mně to teda nudné, nebo otřepané, jak říkáš, vůbec nepřipadá,“ odpověděla jsem, aniž bych se na ni podívala. Místo toho jsem pohledem opět kontrolovala dav a soustředila se na mužskou část studentstva, které kolem nás procházelo. Nikdo si mě nevšímal, takže jsem místo obvyklého strachu pociťovala jen notnou dávku neklidu, jak tomu u mě v davu lidí často bývalo. Tento druh strachu mě nijak nesvazoval, a dokud si všichni ode mě drželi náležitý odstup, nehrozilo ani, že by u mě propukl záchvat paniky. „Já bych ráda měla přátelský vztah se svou sestrou.“

„Mladší nebo starší?“ zeptala se April.

„Mladší. Je jí třináct. A abych to upřesnila – je dost naštvaná kvůli tomu, že jsem se odstěhovala tak daleko.“ Alespoň já jsem si to tak vysvětlovala. Od mého odjezdu z Maine jsem s ní už nemluvila, i když jsem jí slíbila, že jí zavolám. Pořád se mi prostě nedaří navázat spojení se svým starým životem. Asi proto, že se bojím, že by to mohlo neblaze ovlivnit můj nový začátek.

„No, já s ní souhlasím. Starší sourozenci jsou prostě nemožní. Vždycky dostanou všechno, co chtějí, a přitom si toho vůbec neváží.“

Co to povídá? Já si přece vážím toho, že budu studovat na škole, která je tak daleko od Maine. Víc, než by kdy Nora byla schopná pochopit. April to však nemohu říct tak bez obalu, a tak jsem její poznámku odbyla pouze lehkým úsměvem.

April si ze zápěstí sundala gumičku do vlasů a stáhla si lokny do nedbalého ohonu. „S bráchou si o tom stejně promluvíme. Budu ho varovat už předem, kdyby sis to náhodou rozmyslela a moji nabídku přijala. Třeba jen na jednu noc. Nevěřím tomu, že tvé auto je tak pohodlné.“

„Díky,“ odvětila jsem a nechala její poslední komentář bez odezvy. „Možná o tvé nabídce později popřemýšlím.“

Usmála se a celé téma tím uzavřela. Potom jsme se loudaly přes rozlehlý kampus, kolem několika obytných domů a menzy směrem ke knihovně.

„Co máš dnes jako první přednášku?“ zeptala se April o chvíli později.

„Sociální vědy. A ty?“

„Fyziku.“

„Fyziku?!“ opakovala jsem zmateně.

April přikývla.

„A k čemu ti to později bude?“

„To ještě nevím, ale fyzika a matika mě prostě baví.“

„A proč?“

„A proč ne?“

Nechápavě jsem na April zírala. Dřív jsem musela jednou týdně absolvovat základní kurz matematiky, jako jednu ze základních kompetencí, a i to už pro mě bylo víc než dost. „Neptám se snad dost jasně?“

April se rozesmála. „Co ti mám na to říct? Mám prostě ráda logiku, která je v těchto předmětech skrytá. Jakmile pochopíš cestu vedoucí k řešení, pak už tě nic nepřekvapí. Á propos, přednáška. Už musím jít.“ April si uhladila světlou halenku s pozlacenými knoflíčky a jemně za ni zatahala, aby se ujistila, že si ji dostatečně zastrčila do džínů značky Boyfriend. „Tak co, jak vypadám?“

„Jako studentka, která má v plánu to hned první den svého studia pořádně roztočit.“

April se pobaveně usmála a pak jsme se rozloučily. Zatímco se kurzy humanitních věd konaly ve starých budovách východně od knihovny, přírodní vědy se vyučovaly v novějších budovách v západní části.

Po cestě na přednášku jsem si Aprilinu nepřítomnost okamžitě uvědomila. Nestál totiž vedle mě nikdo, kdo by příjemně odváděl moji pozornost od všeho, co mi bylo nepříjemné. Bez April jsem vnímala přítomnost ostatních lidí v kampusu najednou intenzivněji. Vpravo kolem mě procházel kvapně nějaký student, vypadal dost vystresovaně. Jiný kluk mi zase zkřížil cestu a skoro mě porazil. A přímo za ním šel kluk s dlouhými černými vlasy, a já bych byla mohla přísahat, že mě pronásleduje už od parkoviště.

Přidala jsem do kroku a byla ráda, že spousta studujících, kteří se hrnuli do přednáškových sálů, byla taky ženského rodu. Už od začátku jsem si uvědomovala, že se na MVU chťe nechtě budu muset svým panickým stavům postavit čelem. Touto nevyhnutelnou konfrontací prostě platím za svou svobodu. Tak nějak jsem si to sama pro sebe vysvětlovala. Věděla jsem,

že existují i dívčí vysoké školy, ale myšlenku na to, že bych měla jednu z nich navštěvovat, jsem zamítla hned od začátku. Pohybovat se jen a jen mezi holkami by totiž znamenalo, že bych nikdy neměla možnost vypořádat se s minulostí a na zbytek života bych se stala její zajatkyň. Něco takového ale odmítám přijmout. Už dlouho si přeji vést docela normální život a vím, že jednou toho schopná budu. V cestě mi stojí jen ten hloupý strach. A jediná možnost, jak ho překonat, je postavit se mu tváří v tvář.

Napřímila jsem se a vydala směrem k budově, v níž se konala moje první přednáška. Jednou z výhod toho, že na kampusu trávím už nějaký ten den, je, že se zde poměrně dobře orientuji. V dodávce nebylo nic moc na práci, a proto jsem se v minulých dnech kampusem často procházela. Z mých procházek se stala hra, při níž jsem vyhledávala a nacházela stále nové cesty a zkratky. A mimo to jsem hodně času trávila v knihovně, abych na veřejně přístupných počítačích pracovala nejnovější objednávky své bižuterie. Od té doby, co jsem se odstěhovala z domu, jsem dost postrádala přístup na internet, a koneckonců i jiné technické vybavení. Notebook, který používala celá rodina, jsem musela nechat doma, a na mobilu jsem neměla připojení pro dostatečný objem dat. Moje nepřítomnost na internetu se na stavu prodeje, stejně jako hodnocení ze strany zákazníků, značně, tedy negativně, projevila. Klienti si stále častěji stěžovali na to, že na jejich objednávky nereagují dostatečně rychle. Jenže taková teď byla moje situace a já jsem neměla možnost ji jakkoliv změnit.

Dorazila jsem k fakultě sociálních věd. Byla to novější budova, avšak postavená ve stylu staré, klasické architektury. Zdálky byl rozdíl mezi stavbami sotva znatelný, ale jakmile se člověk přiblížil, byly odlišnosti patrné. Zdivo bylo méně popraskané, okenní tabule byly do zdí vsazeny velmi rovně,

a navíc v novějších budovách fungovalo větrání mnohem spolehlivěji než v těch starých, původních zástavbách.

Přednáškový sál byl schopný pojmut celkem asi padesát studentů. Kladla jsem si otázku, jestli i ostatní spolužáci jsou schopni na první pohled rozeznat čerstvé absolventy střední školy, stejně jako to dovedu já. Všichni mlčky posedávali na židličkách, na lavicích přichystané pomůcky na psaní, a čekali na příchod profesora. Starší studenti seděli v menších skupinkách a bavili se mezi sebou. Bylo tady poměrně hodně studentek, takže jsem nechtěla riskovat a posadit se vedle studenta mužského pohlaví. Raději jsem obsadila místo mezi dvěma prvačkami, které se na mě nedůvěřivě podívaly. Ignorovala jsem to. Ostatně, byla jsem ze všeho tady už tak dost nervózní. Doposud jsem svůj neklid úspěšně překonávala procházkou přes kampus, a taky díky rozhovoru s April. Ale tady... Chvilí jsem jen tak seděla a pozorovala okolí a pak najednou mě napadlo, jestli jsem si vůbec vybrala ty správné předměty...? Co když se mi nebudou líbit a vůbec mě nezaujmou? O tom, čemu jsem se chtěla po studiích věnovat, jsem měla až doteď docela jasnou představu. A kdybych teď zjistila, že mi toto studium nevyhovuje, anebo se mi dokonce nadobro zprotiví, tak... to by bylo dost velké zklamání.

Vyučující profesorka Carsonová na sebe nenechala dlouho čekat. Byla to vysoká žena ve středních letech, měla na sobě dlouhou sukni a blůzku, které by si zrovna tak dobře mohla na sebe vzít některá z jejích studentek. Ze seznamu přihlášených studentů nám postupně předčítala jména a každý z nás se pak musel sám představit celé skupině, s níž bude v průběhu následujícího semestru úzce spolupracovat. Bylo tady jen sedm studentů, tedy kluků, a proto se mi docela obstojně podařilo o sobě něco málo povyprávět, aniž bych se zakoktala. Poté nás profesorka Carsonová seznámila s učebním plánem a oznámila nám požadavky, týkající se našich seminárních

prací, které mají na konci semestru rozhodnout o našem závěrečném hodnocení.

Přednáška rychle utekla a pak jsem spolu s ostatními studentkami pospíchala k severnímu východu do dalšího předmětu: Úvod do psychologie.

Tato místnost byla poněkud větší, s kapacitou asi dvě stě studentů. S úlevou jsem zjistila, že i zde převažoval počet ženských posluchačů nad mužskými, poměr mezi oběma skupinami však byl o dost vyrovnanější než v předešlé hodině. Našla jsem si místo mezi dvěma studentkami, ale nepostřehla jsem, že přímo za mnou sedí kluk. To jediné, co mě uklidňovalo, byl pevný stůl mezi námi. Tedy překážka, kterou není tak snadné překonat. Ruce se mi přesto bez přestání potily a já si je pořád dokola utírala o džíny, abych byla schopná udržet mezi prsty propisku. Cítila jsem silné nutkání otočit se a pohlédnout domnělému nebezpečí do očí. Ale odolala jsem pokušení a místo toho se soustředila na jednotlivé kroky profesora Eriksena, který procházel mezi studenty a právě rozdával seznam literatury, určený pro jeho předmět a zápočtové testy. Obsáhlost seznamu mě šokovala, ale nebyla jsem sama. V sále zaznělo téměř sborově zklamané povzdechnutí.

„Očekávám od vás, že si přečtete všechny z uvedených knih,“ vysvětloval Eriksen s rukama sepnutýma za zády.

„Možná se vám zdá být seznam literatury příliš obsáhlý – což také je – ale psychologie je komplexní věda. Nefunguje na principu podnikového hospodářství. Tak jako je každý jedinec jiný, tak se i každá nemoc vyznačuje svými specifiky...“ Eriksenova další slova už jsem neslyšela. Zděšeně jsem sebou trhla, protože se někdo dotknul mého ramene. Byl to kluk, co seděl za mnou a štouchl do mě svým perem. Proč to proboha dělá?! Zatnula jsem zuby a snažila se dýchat klidně, hlavně nebudit pozornost, vždyť jsem v plném přednáškovém sále a nemám tu naprosto žádný důvod k obavám. Ale on do

mě zase dloubl. Znova jsem ho ignorovala, ale pak to udělal ještě potřetí, a to už jsem se přestala ovládat. Otočila jsem se zády ke své lavici.

Zírala jsem na něj a on na mě a přitom si mezi prsty pohrával propiskou. Usmál se, já jsem ho však důrazně přeměřila očima. Měl na sobě černé tričko s jakousi zářivou postavou, asi z nějaké videohry. Na hlavě měl nasazenou čepici, přestože bylo v sále, ale i venku, dost horko. Posunul si ji z čela a vykoukly mu zpod ní černé vlasy.

„Ahoj.“

Překvapeně jsem mlčky zamrkala.

On si odkašlal a naklonil hlavu blíž ke mně. „Viděl jsem tě předtím s April v kampusu,“ poznamenal.

Přítakala jsem. „Ty ji znáš?“ zašeptala jsem ustrašeně. Profesor Eriksen ještě pořád mluvil, a nejistý tón mého hlasu tak neprozrazoval strach, který se mě zase zmocnil.

„Jo, už od malička.“

Když mi došlo, kdo přede mnou sedí, nejistota ze mě postupně spadla. Nečekala jsem, že zrovna v tomhle předmětu potkám Aprilina bráchu. No, ale moc se jí nepodobá, snad až na ty oči.

Zatímco April má oči spíše šedivé, ty jeho září světlou modří. Pod jeho přátelským pohledem i napětí v mém těle pomalu ustupovalo.

„Já jsem Gavin.“

V ústech mi vyschlo tak, že jsem sotva mohla polknout. Jazykem jsem si olízla popraskané rty. „Sage,“ řekla jsem chraplavým hlasem.

Gavin se usmál ještě víc a já jsem byla ráda, že se mi nesnaží potřást rukou. „Ty jsi ta holka z knihovny, že jo?“

Zarazila jsem se. „April ti o mně vyprávěla?“

Gavin přítakal a mě to vlastně ani nepřekvapovalo. Vždyť mi říkala, že si s bráchou dobře rozumí. „A dostala jsi tu práci?“

„Jo, dneska začínám,“ nechápala jsem, proč mu to říkám. Asi proto, že by se to od April stejně dozvěděl. A dost možná, že se umoudřilo mé iracionální já a ke slovu se teď hlásí ta racionálnější část, tedy můj rozum. A ten si z Gavina určitě žádnou hlavu nedělá, protože vlastně o nic nejde.

Gavin se usmál: „Tak to je skvělé, gratuluju.“

„Skvělé,“ zopakovala jsem jako idiot a čekala, že k tomu něco dodá. Brala bych cokoliv, protože já osobně jsem tedy nevěděla, co na to říct. Doposud jsem se s klukem v mém věku nevybavovala déle než pár sekund. A ani teď mě nic nenapadalo. Naštěstí i Gavin mlčel, a tak jsme na sebe oba mlčky zírali.

Z jeho pohledu jsem však vyčetla pro mě nepříjemnou naléhavost, až mi z toho naskočila husí kůže. Ztěžka jsem polkla, otevřela pusku, ale ani jsem nepípla. Aby situace nebyla ještě trapnější, otočila jsem se zpátky směrem k profesorovi Eriksonovi. *Ó bože, proč jen neumím normálně komunikovat?* proklínala jsem se a v duchu se ptala sama sebe, jestlipak se Gavin před April zmíní o mém ujetém chování.

Přednáška konečně skončila, a zatímco se všichni tlačili ze dveří, já jsem zůstala sedět a předstírala, že dopisuji poslední poznámky. Pravda však byla taková, že jsem se snažila vyhnout se tělesnému kontaktu s ostatními studenty. Vůbec se mi nelíbilo, že jsem tam zůstala jako poslední. Ale byl to jeden z účinných triků, které jsem si za ta dlouhá léta osvojila a které mi vždy pomáhaly lépe zvládat strach.

3. kapitola

Po poslední přednášce jsem se vydala do knihovny. U informačního pultu mě vítal pan Strasse a podával mi ruku na pozdrav. Na to jsem ale nereagovala. Tichým hlasem jsem si pro sebe zamumlala něco o bakteriích, načež se na mě Strasse zmateně podíval.

Pak mě vedl kolem regálů plných knih až do nejzazšího koutu knihovny. Byl tam natažený červený provaz, zakazující vstup studentům a nepovolaným osobám. Hned za provazem vedly schody dolů do skladu. Šla jsem za knihovníkem až k zavřeným dveřím.

Nemám strach.

Strach není skutečný.

Moje perfektně naučená mantra mi tentokrát pomohla, ostatně stejně jako představa, že když tuto práci nezvládnou, budu se muset vrátit zpátky do Maine. Vzpomínka na všechno tam mě tady doslova přikovala k zemi a pomohla mi, abych se přes všechny nepříjemné pocity přenesla.

„Bez klíče se ze skladu dostanete kdykoliv, ale dovnitř to bez klíče nejde,“ vysvětloval Strasse a odemkl dveře čipem, jenž přiložil ke klice dveří. Světlo uvnitř skladu se automaticky rozsvítilo a osvětlilo prostor, v němž se těsně vedle sebe nacházely kovové regály. Vzduch tady byl studený a suchý, koneckonců jako v celé knihovně. Tady dole se k tomu však přidával zatuchlý pach prachu, který se tu ukládal po dlouhá desetiletí.

Strasse mě vedl hlouběji do skladu a já jsem se musela mnohem víc snažit, abych se dokázala soustředit na to, co říká.

Úkol, který jsem tady dole v rámci brigády dostala, byl směšně jednoduchý. Měla jsem si prostě vzít krabici s knihami, k ní vyhledat v jedné ze skříněk odpovídající kartotéční lístky, pak údaje daného titulu zanešt do počítače, a tím je digitalizovat. Poté jsem měla každou krabici označit číslem, které jsem předtím zapsala do počítače, aby bylo možné, v případě potřeby, publikace rychle dohledat. Hotovo. Perfektní brigáda, při níž je možné úplně vypnout a prchnout tak ze stresu všedního dne.

„Máte ještě nějaké otázky?“

Zakroutila jsem hlavou.

„Když budete cokoliv potřebovat, víte, kde mě hledat.“

Přítakala jsem a o minutu později se za panem Strassem zavřely dveře. Osaměla jsem. Pak jsem se vydala směrem k prvnímu regálu, abych z něj vytáhla první krabici s knihami. Jediné, co se kolem ozývalo, byly mé kroky, rozléhající se skladištěm. Na víku krabice ležela tlustá vrstva prachu, opatrně jsem ji setřela a zkoumavě si prohlížela staré knihy.

Po dobré hodině jsem byla s první krabicí hotova. Samotný úkol nebyl sám o sobě nijak obtížný, přesto mi jednotlivé kroky zabraly víc času, než jsem čekala. Určitě na tom svůj podíl nesly i kartotéční lístky, které nebyly uspořádány správně podle abecedy.

Právě jsem vracela na své místo krabici číslo jedna, když tu jsem uslyšela, jak někdo otevřel dveře do skladiště. Zřejmě pan Strasse, který se chtěl podívat, zda je všechno v pořádku. Napřímila jsem se uspokojená tím, že se ani trochu nebojím. Monotónní práce mě vždycky spolehlivě uklidňovala. Uvroukala jsem si halenku, ignorovala na ní skvrny od prachu, vystoupila zpoza regálu – a spatřila ho.

Tady.

Přímo přede mnou.

Jen pět kroků ode mě stál týpek, kterého jsem před pár dny potkala na dívčí koleji. Žaludek se mi stáhl v nepříjemné křeči, zatímco jsem vyjeveně civěla na černé linky tetování, které mu vyčuhovaly pod rukávem trička. V hlavě se mi vynořily obrazy vzpomínek, které bych nejraději zapomněla, a zatajila jsem dech. Kolena i ruce se mi třásly.

„Ahoj,“ řekl stejným hlubokým hlasem jako tenkrát. „Ty jsi Sage?“ Vůbec jsem nevníkala, že jsem přitakala, ale asi ano, protože pokračoval: „Já jsem Luca. Budeme tady společně pracovat na katalogizaci.“

Ne.

Ne.

Ne.

Ne.

Jedno krátké slůvko jako by najednou vyplnilo celý prostor.

Budeme tady společně pracovat na katalogizaci.

To není možné.

My spolu nemůžeme pracovat.

V žádném případě!

To je vyloučené!

Vydržet pár minut ve sklepech s panem Strassem byla jedna věc, ale zůstat tady s tímhle týpkem?! Ne!

„Myslím, že už jsem tě někdy potkal,“ pokračoval v monologu a přistoupil o krok blíž. Batož měl přehozený přes ramena a... ruce volné. Strnule jsem ho sledovala, ale nepodnikl s nimi nic, co by mě ohrožovalo. Naopak, klidně si je zasunul do kapes. „Tam na koleji, vzpomínáš si?“ Při těchto slovech se mu po tváři rozlil unavený úsměv.

V tu chvíli pohár mého sebeovládání přetekl. Prudce jsem vystartovala, oběhla jej velkým obloukem směrem k východu a rozrazila dveře od skladu, které se za mnou s třísknutím zavřely. Vrhla jsem se tmavou chodbou po schodech nahoru,

až do knihovny. S pocitem vděku jsem vnímala přítomnost jiných studentů, kteří teď mezi mnou a Lucou stáli. Nezastavovala jsem se, řadami regálů jsem pádila a hledala nějaké klidné místočko. Ostatní se na mě nechápavě dívali, ale v ten moment mi to bylo úplně jedno.

Konečně jsem objevila jednu prázdnou chodbu mezi regály. Doběhla jsem až na konec, udýchaná se opřela o zeď a s třesoucím se nohama sjela až na zem. Přitáhla si kolena k bradě, objala je a schovala mezi ně svůj obličej. Uběhla jsem nanejvýš pár set metrů – jestli teda vůbec – přesto jsem nemohla vůbec popadnout dech a před očima se mi dělaly mžítiky. Lapala jsem po dechu a pocítovala jen jakousi směšnou úlevu z toho, že jsem ze skladiště vyvázla ve zdraví. Jako by mi snad Luca na pozdrav přitlačil nůž na krk.

Co tady vůbec dělá? Pan Strasse se o druhém brigádníkovi nezmínil, nebo snad ano? Vzpomínám si na to, jak mi pan Strasse volal, zrovna když jsem stála ve sprše, a sděloval mi, že jsem tuhle práci dostala a... Ahaaa, pak jsem z té dobré zprávy byla úplně mimo, poskakovala kolem dokola a nevnímala, co říkal dál. Bylo to něco o Lucovi? Dost možná, že ano, ale v tuto chvíli už to nehrálo žádnou roli. Já jsem tady a ten kluk taky. Musím si rozmyslet, jak s tím naložím. Intuice mi radila okamžitě se své brigády vzdát. Jó, pokaždé jen zdrhnout – pro mě tak typické. Jenomže tento druh únikové reakce nikdy nijak můj problém se strachem neřešil, a nevyřeší ho ani teď. Ano, teď jsem se tomu chlápku úspěšně vyhnula, ale zároveň tím uhýbám i nové životní realitě, pro niž jsem se definitivně rozhodla. V Melview byl pro studenty nedostatek pracovních míst a člověk tady o ně musel tvrdě bojovat. No, a já, se svými nedostatečnými pracovními zkušenostmi, rozhodně nepatřím k těm, o něž by byl na studentském trhu práce velký zájem. Dokazuje to spousta zamítnutých žádostí, které jsem nedávno obdržela. A i kdybych se pokusila vidět své vlastní šance

trochu pozitivněji, nějakou chvíli by mi trvalo, než bych si našla nové místo, které zcela odpovídá mým potřebám. Tolik času nemám. Potřebuji si nakoupit studijní literaturu, a tu si se svými 43,22 dolary na kontě v žádném případě dovolit nemohu. A nehledě na to, že už mě fakt začíná štítat, že se jako zloděj tajně plížím do sprch, spím v dodávce a stravuji se gumovými sendviči z automatů. Studentská půjčka pro mě nepřipadá v úvahu. Poplatek za semestr je už tak dost vysoký, a to poslední, co bych potřebovala, jsou dluhy a úroky z nich, které bych musela ještě dlouho potom splácet. Nechci opustit školu s hromadou dluhů na krku.

Zvedla jsem hlavu a bradu si opřela o kolena. Chodbička mezi regály se mezitím zaplnila. Jen pár metrů ode mě stál postarší pán. Chvíli jsem ho nechápavě pozorovala a pak jsem si vzpomněla, že i důchodci mohou bezplatně navštěvovat kurzy, které jim škola nabízí.

Postarší muž měl prořídle šedivé vlasy a mezi nimi mu prosvítala flekatá pokožka hlavy. Zřejmě jsem se na něj dívala příliš upřeně, protože i on si mě přivřenýma očima zkoumavě prohlížel. Lehce, ale posmutněle se na mě usmál, jako by snad chápal bolest, kterou jsem pociťovala. Úsměv jsem mu opětovala a on se opět otočil ke knihám.

Proč jen nejsem schopná se takto uvolněně chovat i k tomu Lucovi? Proč se v jeho blízkosti cítím ohrožená a v každém jeho svalu, každém centimetru jeho výšky vidím nebezpečí, a dokonce i v tom, co řekne?

Povzdechla jsem si. Jedna moje část se tomu bránila, ale druhá věděla, co musím udělat. Každý logický argument mě vedl k přesvědčení, že si tuto brigádu musím ponechat, odvázně se postavit strachu, který jsem bez ustání pociťovala, a najít cestu, jak budu moci s Lucou spolupracovat. Ale proč zrovna s ním? Proč to musí být zrovna někdo, kdo ve mně probouzí obrazy mých nejhorších vzpomínek? Nemůže to

být třeba Aprilin bratr, s kým mám spolupracovat? Prostě někdo s jasnými očima a přátelským úsměvem, který ani v nejmenším nepřipomíná svůdný pohled ďábla?

Všechny tyto otázky jsem ihned zapudila. Nejsou mi vůbec k ničemu, protože na mé situaci tak jako tak nemohou nic změnit. Smířeně jsem se zvedla ze země a šla směrem k informačnímu pultu.

Pan Strasse se mě na nic neptal, a než jsem si to stačila uvědomit, stála jsem u dveří vedoucích do skladiště. Byla jsem dost nervózní, každou buňkou v těle mi prostupoval strach. Musím tomu dát šanci a pokračovat dál, jinak na plné čáře zase zvítězí ten... hloupý strach. Už ani na moment nechci připustit, aby tíha minulosti stála v cestě mojí budoucnosti.

Zhluboka jsem se nadechla a vstoupila do skladu.

Luca seděl před počítačem a rozvaloval se na kancelářské židli jako na nějakém pohodlném křesle. Ruce sepnuté za krkem a hlavu zakloněnou, hleděl nehybně do stropu. Využila jsem těch pár sekund, než zaregistroval, že jsem se vrátila, a pozorně si ho prohlédla. Měl na sobě černé džíny a šedé tričko, které zdůrazňovalo jeho vypracované svaly a tetování. Na hlavě mu do všech stran trčely blondáté vlnité vlasy a na krku měl pořád ten cucflek.

Asi mě uslyšel, protože se ke mně najednou otočil a šedýma očima mě sjel od hlavy k patě.

Chladné ruce se mi už zase potily a já si vroucně přála, aby Luca z těch pár metrů nezpozoroval, jak se třesu.

Nějakou dobu si mě upřeně prohlížel a pak se znovu tak divně ušklíbl. „Až příště zase dostaneš hysterický záchvat a zdrhneš, tak dej aspoň vědět, proč. Už jsem si myslel, že někde hoří.“

Rozpačitě jsem stiskla rty a přitakala.

„Tak jo, zkusíme to znova?“ zeptal se a napřímil, až kancelářská židle pod ním zavržala.

Pak vstal, a zatímco se ke mně blížil, kontrolovala jsem jeho paže a každý pohyb jeho rukou. Stálo mě snad všechny síly, nespouštět z něho oči. Ale to už stál přede mnou.

„Ahoj, já jsem Luca,“ podával mi nataženou ruku a já na ni jen zírala. Vytetovaný blesk na jeho prstech mi připomněl znamení, které měl na čele vypálené Harry Potter. Luca však měl zářez navíc a v duchu jsem hádala, co to asi znamená. „A ty musíš být Sage. Máme tady spolu dělat katalogizaci.“

Pak jsem mu pohlédla do tváře a zase sklopila oči. Váhala jsem. Anebo ne, neváhala jsem, bylo mi jasné, že se ho prostě nedotknu. I tak jsem mu dovolila přistoupit ke mně až moc blízko.

„Já... mám zaprášené ruce,“ sotva jsem ze sebe vykoktala a strčila si je demonstrativně do kapes džínů. Víím, byla to dost chabá výmluva.

Luca povytáhl obočí a nechal svou ruku klesnout. „Pan Strasse říkal, že ti už všechno vysvětlil.“

Už zase jsem jen mlčky přikývla.

„No, a?“ podíval se na mě Luca nedočkavě. Pravý koutek úst se mu trochu cukal. Byla jsem si jistá, že mi srdce každou chvíli přestane bít – a samozřejmě, že ne nadšením. „Tak co, vysvětlíš mi, co ti říkal, nebo budu muset hádat?“

Mlčky jsem pohodila hlavou – alespoň jsem už jen tak přihloupě nepřikyvovala. Konečně se objevil důvod, vnést mezi nás trochu odstup. Lapená mezi Lucou a vlastním strachem, chtěla jsem ustoupit o krok dozadu. Ale nohy jsem měla jako svázané. Neobratně jsem zakopla a zavravorala směrem k regálu, u něhož jsem před chvílí pracovala.

Luca si za mnou odkašlal. Nebo spíš potlačoval smích? Nereagovala jsem na to, vytáhla jednu z krabic a držela ji před sebou jako ochranný štít. „Vezmeš si jednu krabici,“ vysvětlovala jsem a nespouštěla z něj oči. Pak jsem přešla ke skřínce s kartotékou a postavila před ni krabici s knihami. Luca mě následoval a jeho kroky se rozléhaly halou. „Pak si

k jednotlivým knihám vyhledáš odpovídající kartičku a údaje z ní zadáš do počítače.“ Ukázala jsem na prastaré PC, jehož větrák hlasitě hučel. „Nakonec očísluješ krabici a její číslo taky zapíšeš do systému, aby ji bylo možné rychle najít.“

„A to je všechno?“ zeptal se Luca.

Přítakala jsem a chvíli čekala, jestli k tomu něco dodá, nebo se na něco zeptá. Pak jsem krabici otevřela a vyndala z ní první knihu. Byl to starý svazek o dějinách, se zažloutlými stránkami, některé z nich dokonce vypadávaly. Pustila jsem se do prohlížení kartotéčních lístků, ale přitom nepřestávala kontrolovat Lucu a jeho pohyby. Nesledovala jsem ho přímo, ale jeho přítomnost jsem si zcela jasně uvědomovala každým kouskem těla. Vnímala jsem, jak šel k regálu, vzal z něj jednu z beden, pak slyšela zvuk jeho kroků, rozléhajících se po skladišti, a nakonec to, jak krabici postavil vedle té moje.

Kolem dokola se rozvířil prach a Luca se rozkašlal. Leknutím jsem s sebou trhla. Stál tak blízko mě. Až příliš blízko na můj vkus. Přesto jsem však nezapnikarila a neutekla. Strach jsem sice měla pořád, ale iracionální část mého já asi konečně pochopila, jaké následky by mělo, kdybych se s Lucovou přítomností nedokázala vyrovnat.

V následujících hodinách jsme pracovali mlčky vedle sebe a já se snažila jít Lucovi z cesty, jak nejlépe jsem uměla. Každá jiná holka by se možná radostí rozplývala, kdyby byla sama ve skladu s někým, jako je Luca. Takový sklad nabízí spoustu možností... Ale přesně tyto možnosti mi dělaly vrásky na čele. Alespoň tedy se nedalo říct, že se bojím úplně bezdůvodně. Můj strach ale asi začal pomalu chápat, že Luca tady se mnou není proto, aby mi nějak ublížil. Chce si přivydělat jako já, a jeho mlčení je dostatečným důkazem toho, že jsem mu docela lhostejná. Nezajímá se o mě, a dokud mu nijak nevstoupím do cesty, jsem v bezpečí.

Aspoň v to doufám.

4. kapitola

Příští ráno mě probudilo klepání na dveře. Zamrkala jsem a unaveně zívla. Tato noc mi připadala jaksi krátká. Proto jsem se snažila ranní návštěvu ignorovat. Ten na druhé straně se však nedal odradit a zabouchal silněji.

„Minutku!“ zavolala jsem ochraptělým hlasem a hrabala se líně ze spacáku. Urovnala jsem si přikrývku kolem ramen a rozsvítla jednu z baterek. Pohled na mobil prozrazoval, že jsem propásla další hovor od mámy. Otevřela jsem tedy zprávu, kterou mi poslala.

Doufám, že jsi svůj první den prožila hezky. Chybíš nám. Máma.
Neodpověděla jsem jí a mobil ledabyle odhodila do krabice s bižuterií.

Byla jsem vyčerpaná a utahaná, přestože jsem určitě spala tak deset hodin. Od toho, abych si znovu lehla na tvrdou kovovou podlahu dodávky, mě odrazovala jen citelná bolest v zádech. Po první pracovní šichtě ve skladišti jsem byla úplně vyřízená – psychicky i fyzicky. Včerejší den, hlavně tedy Lucova přítomnost, mě stály všechny moje síly. Panicky, a zároveň s pocitem úlevy, jsem se vymotala z knihovny a chvíli potom, co ze mě opadlo to největší napětí, jsem se vyzvracela do nedalekého křoví.

Moje panické stavy se podobaly partii ruské rulety, při níž jsem vždycky měla pocit, že by to mohla být moje poslední hodinka. Nervy jsem měla napnuté k prasknutí. A vždycky, když jsem měla zmáčknout spoušť, někde uvnitř jsem zemřela,

abych se o chvíli později zase probrala a znovu vítala svůj život. Tedy pokud jsem měla štěstí a kulka z hlavně nevyletěla. A to se opakovalo do té doby, než jsem byla zase na řadě. Ta neustálá výměna napětí a uvolnění mě vždy totálně vyčerpávala. Bylo tak nějak potřeba zároveň odolávat pokušení, abych spoušť rovnou nezmáčkla šestkrát za sebou, a neukončila onu drásající nejistotu navždy. Ne, že bych se kdy pokusila o sebevraždu. Sice mě to několikrát napadlo, ale byly to jen neposedné myšlenky. Myslím si, že na něco takového aspoň jednou v životě pomyslela většina dospívajících.

Znovu se ozvalo zaklepání. Pohledem jsem se překontrolovala, co mám na sobě, a s úlevou zjistila, že na sobě nemám své dívčí růžové pyžamo. Večer jsem byla asi už dost unavená a neměla chuť se převléct, jen si sundat džíny. Rychle jsem na sebe natáhla legíny a otevřela dveře.

Ani mě nepřekvapilo, že za dveřmi dodávky stála April. Koneckonců byla jediná, která věděla o tom, že bydlím ve volkswagenu. Měla na sobě tmavé džíny a asi o číslo větší kostkovanou košili. Její outfit by mohl působit prostě, kdyby si k němu nevzala náhrdelník a velké náušnice, které by mně osobně neslušely. Jí však padly perfektně.

„Dobré ráno, o spalče.“

V ostrém ranním světle jsem přimhouřila oči. „Dobré ráno.“

„Můžu dovnitř? Přinesla jsem nám snídani,“ mávala přede mnou papírovým sáčkem, v druhé ruce držela dva plastové kelímky na papírovém držáku. Do nosu mi stoupala příjemná vůně čerstvé kávy.

„Snídaně. Hmm, to je to správné zaklínadlo.“ Usmála jsem se a udělala jsem April místo, aby mohla nastoupit.

Posadily jsme se na spacák a April mi podala jednu z káv.

„Díky, ale to snad ani nebylo nutné.“

„Nejkrásnější překvapení jsou ta, která nejsou nutná,“ usmála se April široce a vytáhla ze sáčku dva čokoládové muffiny.